

”Lilith” er en musikalsk teaterforestilling om angsten for det kvindelige. Forestillingen tager udgangspunkt i en præ-bibelsk myte om den første kvinde på jorden. Adams første kone, den stærke, ustyrlige og dæmoniske Lilith.

”Lilith” har premiere på Bådteatret d. 21.1. 2023, hvor den spiller til d. 11.2. 2023.

Koncept og ide/manuskript: Nina Kareis & Pete Livingstone. **Instruktør:** Nina Kareis
Komponist/Librettist: Pete Livingstone · **Scenograf:** Dorte Holbek · **På scenen:** performer Amia Miang, danser/skuespiller Kristina Sørensen Ougaard, musiker/performer Pete Livingstone.

Baggrund

Gud skabte, ifølge præ-kristen folkløse, de første mennesker, Adam og Lilith, af to bunker jord. Lilith ønskede ikke at underlægge sig Adam, hverken mentalt eller seksuelt. Adam klagede derfor sin nød til Gud. Magiske kræfter eller Guds vrede fik Lilith til at flyve bort fra Eden. På sin videre færd horede Lilith nu med dæmoner, og Gud sendte derfor en englehær ud for at bringe hende tilbage til Adam. Men hun nægtede, og som straf lod Gud hendes dæmon-børn dræbe. Lilith fik til gengæld magten til både at slå menneskespædbørn ihjel og til at voldtage unge mænd i deres drømme. Adam bad nu Gud om en ny kone, og Eva blev skabt af et af Adams ribben. Eva var langt mere medgørlig og underdanig end Lilith. I visse variationer af myten endte Lilith faktisk som Guds kone.

Hvem styrer de feministiske fortællinger?

I ”Lilith” undersøger Livingstones Kabinet, de historier, som vi går rundt og fortæller hinanden - også dem om de stærke, frie kvinder. Forestillingen sætter bl.a. fokus på, hvordan vi, selvom vi opfatter os selv som ”feminister”, måske alligevel har blinde vinkler og ubevidst er en del af et patriarkalsk verdenssyn.

På scenen er en ’woke’ mand, en musiker. Han er deklareret feminist og fortæller os Lilith-myten, som en ikonisk, feministisk grundfortælling. Men mandens fortælling viser sig efterhånden at være den våde drøm om den dominerende kvinde, horen og luderens, den evige ”bad-girl”. Gradvist overtager kvinderne fortællingen. Der opstår en helt ny vinkel på historien om Lilith, kvinder og køn. En fortælling, som fortælles og synges.

Parallelt med fortællingen om Lilith, trækkes der tråde til nutidige fortællinger om kvindelighed og kønsdiversitet, om fremskridt og tilbageskridt, om frigørelse, had til det kvindelige, undertrykkelse, køn og seksualitet. Denne linje bliver præsenteret gennem absurde, polemiske *intermezzi*, der trækker på en Bertolt Brecht/Erwin Piscator* tradition. Vi skaber et legende værk, som forholder sig til moderne feminisme og kønsforståelse. Vi vil stille spørgsmål uden nødvendigvis at give entydige svar.

Iscenesættelse v. instruktør Nina Kareis

I ”Lilith” vil vi blande animationsteater, musikteater tekst- og billedteater i en scenekunstnerisk cocktail. De kalejdoskopiske og fragmentariske elementer vil vi bruge til at sammensætte et Hurtige klip, tankespring og stilarter blandes på uforudsigelig vis. Performerne bytter roller, så Lilith, Adam eller Gud bliver spillet af kvinder, mænd, børn eller animations objekter. Det absurde blandes med det politiske, det bibelske/mytiske med det nutidige, det stille poetiske med det voldsomme og humor med alvor.

Scenografiske tanker v. scenograf Dorte Holbek

”Lilith”s scenografiske udgangspunkt er et univers af papirklip. De fleste elementer er klippet eller skåret (eller ser sådan ud). Scenografien består af et stort stykke hvidt stof, der fylder scenen og en række hvide træstiger og forestillingens instrumenter. Kostumerne er skabt af papir, pap, hvidt stof og en del hvide rekvisit- og kostumedele. Det hvide univers giver mulighed for at arbejde innovativt med projektioner.

Musikalske tanker v. komponist Pete Livingstone

Performerne har musikalske kompetencer. Historien bliver fortalt med musik, sang og tekst, samlet i et musikdramatisk format. Teksten bliver sunget eller talt, ofte på en stiliseret måde. Musikken er en blanding af live performance/sang og indspillet elektronisk musik og lyd. Stilmæssigt er der en forskel mellem musikken ved de gamle tekster. Den er mere formel og stiliseret end musikken i “intermezzoerne”, hvor vi vil bruge en mere uformel sangbaseret og tilgængelig stil. Målet er at udvikle et unikt musik-/lydsprog, der afspejler de tidløse og arketyperiske kvaliteter, der findes i de gamle tekster.

- Erwin Piscator (1893-1966), ledende [tysk](#) teaterinstruktør og grundlægger af det moderne politiske teater. Efter at have været aktiv i frontteatret under 1. verdenskrig kom Erwin Piscator i 1919 med i [folketeaterbevægelsen](#) og blev leder for Folketeatret i Berlin 1924-29.